

КИР БУЛИЧОВ НЕОСПОРИМО ДОКАЗАТЕЛСТВО

Превод от руски: Цвета Пеева, 1968

chitanka.info

Този разказ написах в България специално за читателите на списание „Космос“. Той не е строго научно-фантастичен. В него аз не съм се старал да осветля някои технически проблеми, нито да надзърна в бъдещето. Написан е по принципа „а какво би било, ако...“

Като писател фантаст мен винаги са ме интересували срещите с неочакваното, с необикновеното. Не мислете, че тези срещи стават в тържествена обстановка под звуците на оркестър. Необикновеното ни дебне зад всеки завой. Трябва да съумеем да го видим, да не го пропуснем.

В разказа си се обръщам към известната и нееднократно описана тема за летящите чинии, но съм се постарал да я разгледам по новому. И така „какво би било, ако...“

Днес много се спори има ли летящи чинии, или това е оптическа измама, игра на светлината върху облаците, плод на въображението на случайни наблюдатели, шега, мистификация...

Трудно ми е да споря. Това явление има вече доста много привърженици и противници.

От своя страна ще кажа само: една летяща чиния аз видях със собствените си очи. Бях се запътил към нея, смятах дори да вляза вътре, но просто нямаше време. Да-да, много бързах. Не се учудвайте. Така беше, аз пропуснах единствената възможност, но не по своя вина. Не вярвате ли? Тогава, няма как, ще трябва да ви разкажа всичко подред. И ще оставя на вас да решите дали да ми повярвате, или не. Най-вероятно е да не ми повярвате. Кой знае защо не е прието да се вярва на хора, видели летящи чинии, морски змейове, снежен човек или посетили Атлантида. Но аз запазих едно доказателство за истинността на разказа си. Ще ви го покажа накрая. И тогава нищо друго не ще ви остане освен да разтворите ръце и да кажете: „Да, този път всичко, което чухме, е чиста истина“.

... Попаднах в Боровец съвсем случайно. А щом е случайно, то е и неудачно. Въобще аз не можах да взема отпуската си през лятото, а

после, когато сезонът мина, реших да се откажа от почивката, но един мой приятел ме срещна на улицата и ми рече:

— Кирил, какво си посърнал така? Навярно си се преуморил, на себе си не приличаш.

Върнах се у дома, погледнах се в огледалото и реших, че все пак приличам на себе си. Но в този момент в стаята влезе сестра ми и каза:

— Толкова си отслабнал, че някой ден ще си загубиш панталона.

От изненада аз трепнах, а сестра ми добави:

— И нервите ти не са в ред.

Така попаднах в Боровец.

Беше през ноември, в София валеше дъжд, минувачите и автомобилите сновяха по жълтия паваж, облаците, нависнали над самите покриви, се промъкваха в тесните улици. Дъждът ме преследваше и в планината. Барабанеше с ноктите си по предното стъкло на автобуса и брулеше последните почервенели листа на дъбовете.

Елите на Боровец лениво ни махаха с мъхнатите си лапи и водните струи се стремяха упорито да попаднат във вратовете ни. Боровец беше пуст и тих. След някой и друг месец той пак ще се оживи, щом снегът покрие оголените склонове на планината. Тогава ще нахлуят скиорите и над покривите на почивните станции и хотела ще се извие дим. А през ноември освен мен, десетината такива като мен случайни хора и скучаещите сервитьори в полупразния ресторант в Боровец нямаше никого.

Само не мислете, че нарочно се бавя, надявайки се, че ще ви омръзне да ме слушате, ще кажете „стига“ и ще си отидете, а аз ще се радвам: как ги измамих! Нищо подобно. Разправям така подробно за Боровец, защото и времето, и тишината имат съвсем пряко отношение към разказа ми. Сега ще разберете защо.

Трябва да призная, че в Боровец всичко ми харесваше, дори непрестанният дъжд, даже мъглата, която поглъщаше нощем и планината, и гората. След закуска тръгнах по пътя към Шумнатица или към почивната станция на писателите и хлъзгавата черна асфалтова лента изпълзяваше от бялата мъгла.

Опитвах се да отгатна какво ще видя след десетина крачки. Ей сега от мъглата ще протегне лапа голямата ела, а сега ще се появи плакатът с двете птици и под тях надписът на три езика, приканващ ни

да пазим тези птици. Понякога встрани от пътя ще дрънне звънче. Значи в гората пасе кон.

След пет дена вече без опасения се гледах в огледалото и не се страхувах, че ще си загубя панталона — сервитьорите, усмихвайки се, слагаха на масата ми двойно повече филии хляб, отколкото на другите и точно тогава се случи това, на шестия или седмия ден.

Вървах бавно по пътя и вече бях стигнал до разклона, когато ме задмина един трабант. В него се бяха натикали десетина туристи. Чудни хора, помислих си аз. Какво ли се надяват да видят в такова време?

Трабантът зави надясно по пътя и след минута шумът на мотора заглъхна в ромона на дъжда.

Завих подир него. Мъглата малко по малко се разсейваше и вече се виждаше на тридесетина метра напред. Бях се замислил за нещо, когато неочаквано видях, преди още да чуя шума от мотора, че трабантът се връща. Едва успях да отскоча на банкета на пътя и автомобилът профуча край мен. Шофьорът, изглежда, просто не ме забеляза. Още не мога да забравя долепеното до предното стъкло побеляло като тебешир лице, квадратните от страх очи и посинелите, стискащи волана, пръсти.

Трабантът изчезна, след като гумите му изсвистяха на завоя, а аз излязох отново на пътя и се спрях.

Какво би могло да изплаши толкова туристите? Мечка? Но тя едва ли би могла да отвори вратичката на колата. Разбойници? Но какви разбойници би могло да има в Боровец, още повече през ноември? Реших сам да видя. Даже ми стана интересно. Може пък да попадна на някакво приключение. Както виждате, толкова добре бях отпочинал, че няхах нищо против да изпитам съдбата.

Трябва да призная, че продължих да вървя вече доста по-бавно, като се оглеждах встрани. Но нищо необикновено не се случи. Наистина по едно време ми се стори, че чувам шум, но когато спрях и се ослушах, освен тропането на дъждовните капки по асфалта друго не чух.

И тогава видях пътен знак:

Знакът, жълт триъгълник, означаваше: „Внимание, пътят е в ремонт!“ Отначало ми се стори, че в него няма нищо необикновено: — работник с лопата — дори бях изминал няколко крачки по инерция. И

изведнъж се сепнах — та вчера тук нямаше такъв знак. Аз имам много добра зрителна памет. Но не само това ме накара да се върна и разгледам по-внимателно знака. Нещо в самата фигура на работника ме бе смутило, но не можех да разбера какво точно.

Когато се върнах при знака, достатъчен беше един поглед, за да ми стане ясно. Някой шегаджия бе изобразил работника върху знака с четири крака и три прилежно изрисувани очи на проточената, заострена нагоре глава.

Опитах се да разклатя стълба, на който бе закрепен знакът, но нищо не излезе. Стълбът беше забит дълбоко и здраво в земята и пръстта наоколо старателно отъпкана.

Отпред пак се зачу шум, сякаш се свлякоха камъни. Далечни гласове си подвикнаха нещо, забръмча автомобил. Ще повървя още малко, реших аз. Изглежда, наистина поправят пътя. А може пък и филм да снимат. Режисьорите обичат да снимат тук приключенски филми. Не е далеч от София, гората е живописна.

След петдесетина метра трябваше да спра. Бариера преграждаше пътя. На нея висеше друг знак. Червен кръг с жълт правоъгълник — „минаването забранено!“ Явно, тук трабантът се бе върнал.

Когато понечих да се провра под бариерата, откъм завоя се появи валяк. Веднага се досетих, че е валяк за асфалтиране на пътя, макар че такъв още не бях виждал. Беше много по-малък от обикновените, боядисан на зелени и черни ивици и на мястото на шофьора седеше същото онова странно същество, което бях видял на пътния знак. Съществото беше облечено в оранжев комбинезон, а на главата му блещукаше прозрачен шлем с пипала-антени.

Моторът на валяка кихна и заглъхна. Съществото пъргаво скочи на земята и като заситни с четирите си крака, заобиколи валяка, отвори капака и се зае с ремонта. То не ме забеляза.

Стоях около минута съвсем изумен, после пак се проврях под бариерата и се приближих към валяка. Съществото стигаше до кръста ми. То човъркаше нещо в мотора и фалшиво тананикаше: „... по прашните пътечки на далечните планети...“ Антените на шлема му потрепваха и мърдаха като пипалца на пеперуда.

— Добър ден — казах аз, като също се наведох над мотора: — Да ви помогна ли? Аз също съм шофьор.

— Не, благодаря — отвърна съществото, без да вдига глава. — Сам ще се справя. Дреболия.

То или „той“ включи контакта и моторът веднага забръмча. Съществото затвори капака и тогава ме видя.

— Това пък какво е — запита то. — За вас не важи ли знакът? Нали е написано — пътят е затворен. А казвате, че сте шофьор.

— Но аз вървах пеш — възразих аз.

— Все едно. Преди малко мина автомобил, видяха ме и хайде обратно.

— Той така препускаше — засмях се аз. — Навярно са се изплашили.

Съществото също се усмигна и ми намигна със средното око.

— А защо поправяте пътя? — попитах аз. — Вчера се разхождах тук. Пътят беше хубав.

— Беше, беше — въздъхна съществото. — Довечера пак ще е хубав. Такъв скандал стана, не можете да си представите.

— Какво се е случило?

Съществото сръчно обърна валяка и като ми махна ръка, потегли към завоя.

Тръгнах подир валяка. Асфалтът беше още топъл и мек. Дъждовните капки не се задържаха върху него, търкаляха се към банкетата. Съществото явно не беше жител на Земята. Никъде не съм чел на Земята да живеят джуджета с три очи. Още по-малко пък в България. Навярно е пришълец от друга планета. Само едно ми беше непонятно, защо поправя пътя. И освен това си помислих, че добре съм си починал. Във всеки случай нервите ми излязоха по-здрави от нервите на оня турист в трабанта.

След завоя пред мен се разкри малко странна картина. На разстояние няколко метра пътят беше напълно разрушен. И веднага ми стана ясно от какво е бил разрушен. Голям около тридесет метра в диаметър диск от матов метал го бе повредил при кацането. Единият край на диска беше смачкан и издраскан.

Около диска и по пътя работеха много пришълци и техните роботи. Те пренасяха камъни, приготвяха асфалт, трошаха чакъл и при това вдигаха учудващо малко шум...

— Е, ясно ли ви е сега? — запита ме моят познат пришълец.

— Неудачно кацане?

— Безобразно кацане. Наказаха щурмана с две строги предупреждения.

— Брей — поклатих глава аз. — Защо толкова строго?

— Но поставете се на наше място — не се съгласи с мен пришълецът. — Прелитате над чужда планета. Дали са ви най-строго указание да не влизате в контакт с населението и да не пречите на развитието на цивилизацията на туземците. Избирате тихо място, за да съберете образци на флората... и бух! Останалото ви е известно.

Събеседникът ми заплашително насочи антените си към поседналия наблизо робот, зачу се трясък, от крайчетата на антените изскочиха светкавици, роботът бързо стана, метна на гърба си камък и забърза към другите роботи.

— Мързеливец — каза пришълецът. — При нас роботите се самопроизвеждат и много взеха да си въобразяват. Докъде бях стигнал? А, да. Ще стане галактичен скандал. Какво ли ще си кажат нашите, като узнаят, че сме разрушили път в България? А как ли ще ни се смеят ненавистните акарили от планетата Цук? Какво ли ще измюкат тумсите? Какви ли вицове ще започнат да се разправят за нас в съзвездието ловджийски Кучета! Между другото, ако почнат да ви разпитват за нас — никому нито дума. Особено нито дума на акарилите и тумсите. Нали?

Съгласих се, но забравих да го попитам как да различа акарилите от тумсите. Надявам се, че сред вас няма акарили? Не бих искал да изложа пришълците. Те така се стараеха, като поправяха пътя.

При моя познат дойде друг пришълец. Беше малко по-нисък и облечен в черен комбинезон с ципове. А на четирите си крака носеше разноцветни обувки. Той учтиво ме поздрави и заговори със своя другар. Размахваха оживено антени, провикваха се високо и във възбудата си преминаваха на ултразвуци. После двамата се обърнаха към мен:

— Самата съдба ни изпрати разумен и спокоен туземец — каза пришълецът в оранжевия комбинезон. — Самата съдба. Бихте ли изпълнили една наша молба?

— Разбира се — казах аз. Пришълците ми бяха станали симпатични.

— Оказа се, че в чинията нямаме бяла боя. Бяла блажна боя, за да боядисаме стълбовете по пътя и не можем да я синтезираме, а

трябва още днес да заличим всички следи. В градчето не можем да се покажем.

Вторият пришълец кимаше с глава.

— Ей сегичка — казах аз. — след двадесет минути ще ви донеса.

А четка имате ли?

— Четка вече направихме. Ще ви бъдем много благодарни. Галактиката няма да забрави скромната ви услуга.

— Не си струва... Такава дреболия — казах аз.

— Ако ви трябват пари, ние имаме истински левове, направени в мъглявината Андромеда.

— Пари имам.

— Но никому нито дума.

— Ще бъда като гроб — отвърнах аз и забързах към Боровец.

Как намерих бяла боя, как измолих половин кутия от бояджиите, които боядисаха вила номер четири на профсъюзите — не е интересно. Трябва само да кажа, че докато намеря боя, изминаха не двадесет минути, а доста време. Когато излязох отново на същия път, бе минало около час.

Почти тичах и все си повтарях списъка на въпросите, които трябваше да задам на пришълците. Въпрос първи: „От коя планета идвате?“. Въпрос четвърти: „Какво ще предприемете, ако на Земята избухне ядрена война?“. Въпрос дванадесети...

Знакът с пришълеца го нямаше.

На мястото, където току-що бе стоял знакът, се виждаше правоъгълник от мокра рохкава пръст. Това ме разтревожи. Значи, те привършват работата си и аз ги задържам с моята пипкавост. Ускорих крачка.

Барьерата също бе изчезнала. Обзет от тежко предчувствие, стигнах до завоя и спрях слисан.

Пред мен се извиваше същият гладък асфалтов път и никъде не се виждаше следа от пришълците и тяхната чиния. От разочарование за малко не изпуснах кутията с боята. Така да ме изиграят! А аз не успях нищо да ги попитам! Наистина ли не са оставили никакви следи?

И тогава погледът ми попадна на ограничителните стълбове край пътя. Единадесет стълба не бяха боядисани. При крайния стълб на мокрия асфалт лежеше широка плоска четка.

Тя е за мен, разбрах аз, и им простих. Те така са бързали някой да не ги забележи. Но на мен все пак имаха доверие.

Два часа боядисвах проклетите стълбове, а през почивките обикалях наоколо и търсех поне някаква, дори най-малка следа, оставена от чинията. И, разбира се, нищо не намерих. Та те бяха същества от една древна и доста развита цивилизация, с голям опит.

В хотела дълго чистих с бензин петната от боя по шлифера си, но нищо не излезе и трябваше после да го хвърля. Това е всичко.

А? Питате за доказателствата, които обещах да ви представя? Моля. Един момент, да отида до кухнята.

... Ето. Това е кутията от боята, за която тичах до Боровец. В нея има още следи от боя. Ето и четката, която оставиха пришълците. Тя също е изцапана с боя. Какво казвате? Фабричната марка на четката ли? Промкомбинат „Глиган“ — София. А вие какво очаквахте? Че ще оставят на пътя четка с марка „Алдебаранска фабрика за четки“. Нали ви казах: това бяха представители на много древна и много развита цивилизация.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1968 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.